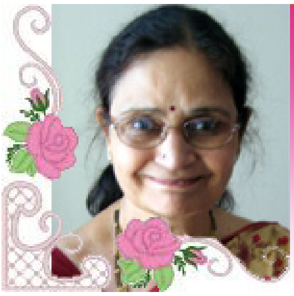

శివాని

మంథా భానుమతి

ముప్పేటలా అల్లుకున్న ముగ్గురు స్నేహితురాళ్ళ ముచ్చటైన కథ.. !

ప్రముఖ మాసపత్రిక 'స్వాతి' నిర్వహించిన నవలల పోటీల్లో ప్రతిష్టాత్మకమైన 'అనిల్ అవార్డు' పొందిన మన రచయిత్రి మంథా భానుమతి గారికి 'కౌముది' హృదయపూర్వక అభినందనలు తెలియచేస్తోంది. వీరి నవల 'మౌనంగానే ఎదగమని..'కి ఈ అవార్డు లభించింది. ఇదే పోటీల్లో వీరి మరో నవల 'మారని భారతంలో మరో శకుంతల' సాధారణ ప్రచురణకి కూడా ఎంపిక అయింది. భానుమతి గారి కలంనుంచీ మరిన్ని మంచి రచనలు రావాలని మనసారా ఆశిస్తూ..

– కౌముది

(గత సంచిక నుంచి తరువాయి)

6

"మా పిన్నిగారబ్బాయి 'గౌతమ్'" అంటూ, శివానీకి, అహల్యకి పరిచయం చేశాను. గౌతమ్ అరుగు మీద చెట్టుని ఆనుకుని కూర్చున్నాడు. కోరా రంగు లాల్చీ, పైజమా... నుదుటి మీదికి పడుతున్న జుట్టుని వెనక్కు తోసుకుంటూ.. మధ్య మధ్య లాల్చీ మీద పడిన ఆకుల్ని, చేత్తో విదిలిస్తూ, తమాషాగా ఉన్నాడు.

వాళ్ళిద్దరినీ తలవంచి, నవ్వి పలకరించి నాకేసి చూసి "ఏయ్! ఏంటలా చూస్తున్నావ్? దిష్టి తగిలేను." అన్నాడు.

నిజంగా దిష్టి తగిలేట్టే ఉన్నాడు. సాయంత్రం నీరెండ, అప్పుడే అరుణమని సంతరించుకుంటూ, మారేడు ఆకుల్లోంచి మా మీద పడుతోంది. మా శివుడి గుళ్ళో, మహా శివరాత్రి నాడు తప్ప అట్టే ఉండరు జనం. అందరూ, దూరమైనా, కొండమీది వెంకటేశ్వర స్వామి గుడికే వెళతారు. అందుకే మేం రోజూ వెళ్ళి ప్రశాంతంగా కూర్చుంటాం.

ఆకుల్లోంచి దోబూచులాడుతున్న అరుణ కిరణాలు గౌతమ్ చెంపల మీద పరావర్తనం చెందుతున్నాయి. ఎప్పుడూ అంత గమనించలేదు కానీ, గౌతమ్‌కి కూడా నాలాగే బుగ్గమీద సొట్టపడుతుంది. ఇంకొంచెం లోతుగా, పచ్చని రంగు, ఎరుపు కలిసి వింతగా మెరుస్తోంది. ఇంత చక్కని, చదువుకున్న అన్నయ్యని పరిచయం చేస్తున్నందుకు చాలా గర్వంగా అనిపిమింది. అహల్య, శివానీల కేసి చూశాను.

ఇద్దరూ అయోమయంగా చూస్తున్నారు.

"స్కూల్లో ఉన్నప్పుడు, ఇతని గురించి చెప్పేదాన్ని. మేం సెలవలకి వెళ్ళినప్పుడు..."

"ఓ శూర్పణఖ..." అహల్య నవ్వేసింది.

గౌతమ్ కూడా నవ్వుతూ "ఓహో! మన వీరగాథలన్నీ వినిపించావన్నమాట," అన్నాడు.

"ఇన్నేళ్ళకి గుర్తుకొచ్చానన్నమాట" బుంగమూతి పెట్టి అన్నాను.

"అబ్బ! నీ బుంగమూతి చూద్దామనే వచ్చాను. ఇన్నాళ్ళు అంతు తెలీని విద్యాసముద్రంలో ఈదుతూనే ఉన్నాను. ఇప్పుడే ఒడ్డుకనిపించింది. ఎక్కివచ్చేశాను. ఇంతకీ, మీ ఫ్రెండ్స్‌ని నాకు పరిచయం చెయ్యవా?" గౌతమ్ లేచి మా ఎదురుగుండా నిల్చుని అన్నాడు.

"చిన్నప్పుడు ఎప్పుడూ చెపుతుండేదాన్నిగా! వాళ్ళే. శివానీ, అహల్య. సూక్ష్మజీవ శాస్త్రం అధ్యయనం చేస్తున్నారు."

"ఉండు. తెలుగు పండిట్‌వని తెలుసుగానీ, మరీ నన్ను పరీక్ష చేస్తే ఎలా? మైక్రోబయాలజీ అన్నమాట. మంచి ఫ్యూచర్ ఉన్న సబ్జక్ట్. గుడ్" అన్నాడు.

"అవునూ! నువ్వేమిటి? ఇలా సడన్‌గా"... నాకు ఆనందంతో మాటలు సరిగ్గా రాలేదు.

"యం.టెక్ అయాక, నాకు హైదరాబాద్‌లో జాబ్ వచ్చింది. ఆర్నెల్లయ్యింది. మీకు పరీక్షలవుతున్నాయని సావిత్రి చెప్పింది. అది బి.యస్సీ ఫైనలియర్ కదా. ఇవాళ్టితో అయిపోతాయంటే, నిన్ను, పెద్దమ్మని, పెదనాన్ననీ చూసి పాలెం వెళదామని ఇలా వచ్చాను. ఇంటికి వెళితే పెద్దమ్మ గుళ్ళో ఉన్నావని చెప్పింది. నేను కూడా దైవదర్శనం చేసుకుందామని ఇలా వచ్చాను. అదన్నమాట." గౌతమ్ మాటలకి నవ్వొచ్చింది. చిన్నప్పటి ఊతపదం... వదల్లేదన్నమాట.

"ఉండు. నాకు గుడంతా పరుగులు పెట్టాలనీ, గెంతాలనీ అనిపిస్తోంది. ఇదంతా నిజమేనా?"

"నిజమే తల్లీ. పరుగులు పెట్టకు. పడ్డావంటే కష్టం. రండి. ముందు ప్రదక్షిణం చేసి దర్శనం చేసుకుందాం. "గౌతమ్ దారి తీశాడు.

ముందు అహల్య, శివానీ... వెనుక నేను గౌతమ్ నడుస్తున్నాం. గౌతమ్, అహల్య కేసి అప్పుడప్పుడు చూస్తుండడం గమనించాను.

"ఏంటి సంగతి?" అన్నట్లు కళ్ళెగరేశాను.

"ఏమో!" అన్నట్లు కళ్ళెగరేశాను.

దగ్గర, దగ్గర పదేళ్ళవుతుందేమో మేం కలిసి. అయినా, నిన్ననో మొన్ననో, నాతో పద్యాలప్పచెప్పించుకున్నట్లుగా అనిపిస్తోంది.

గర్భగుడి దగ్గర మేమిద్దరం ఒక ప్రక్క, మా ఎదురుగా అహల్య, శివానీ, నుంచున్నాము. అహల్యని కళ్ళార్పకుండా చూస్తున్న గౌతమ్‌ని, మోచేత్తో పొడిచాను. కళ్ళు తిప్పుకుని, పూజారి గారి దగ్గర తీర్థం తీసుకుని, శఠగోపం పెట్టించుకున్నాడు.

మామూలుగా, ఎప్పుడూ అందంగా ఉండే అహల్య, పరీక్షలయి రిలాక్స్‌డ్‌గా ఉందేమో! ఇంకా బాగుంది. గంధం రంగు మంగళగిరి చీర, ఎర్రబార్డరు. వాళ్ళమ్మ గంజిపెట్టుకున్న చీరని మొదట తను కట్టేస్తుంది. మాచింగ్ ఎర్ర బ్లౌజు. మెళ్ళో మామూలు నల్లత్రాడు. నిజంగానే కళ్ళు తిప్పుకోలేనట్లుంది. మేం రోజూ చూస్తుంటాం కనుక అంత అనిపించదు. కానీ, క్రొత్తవాళ్ళు చూడకుండా ఉండలేరు.

చెట్టుక్రింద, అరుగుమీదకి చేరాం మళ్ళీ. కాళ్ళూపుతూ అడిగాను. "చెప్పు. ఏంటి సంగతులు?"
పొందిగ్గా కూర్చున్న అహల్య కేసి చూస్తూ అన్నాడు.

"ఏముంది? జాబ్‌లో చేరిన పదినెల్లల్లోనూ, మూణ్ణెల్లు అమెరికా, రెణ్ణెల్లు జర్మనీ, ప్రాజెక్ట్ పనిమీద. హైదరాబాద్‌లో ఇల్లు తీసుకుని, అంతా సర్దుకుని ఇలా వచ్చాను. అమ్మ ఎప్పట్నుంచో గొడవ పెడుతోంది చూడాలని. వాళ్ళని చూసి కూడా మూడేళ్ళయింది."

"ఇల్లు రెడీగా ఉంది. ఇంక ఇల్లాలే కావాలన్నమాట." ఆరిందాలాగా అన్నాను.

"అవే ప్రయత్నాలనుకుంటాను" ఇబ్బందిగా తిరుగుతూ అన్నాడు. బుగ్గలెర్రగా అయిపోయాయి.

"ఓ! సారీ" శివానీ, అహల్యని గమనించి అన్నాను.

"ఫర్వాలేదులే. నువ్వు తలుచుకుంటే, ఇల్లాలు కూడా వచ్చేస్తుంది." కొంచెం సిగ్గుపడుతూ అన్నాడు గౌతమ్.

✡ ✡ ✡

"ఇది జరిగే పనేనా గౌతమ్?" ఇంటికొచ్చి వరండాలో కూర్చున్నాం, నేనూ, గౌతమ్, అమ్మ, నాన్నగారూ. గుడిలో గౌతమ్ ఆ మాట అన్నాక, వాతావరణం గంభీరంగా మారిపోయింది. అతను ఎవర్ని గురించి అలా అన్నాడో అర్థం చేసుకోలేని చిన్నపిల్లలం కాదు కదా!

అహల్య తన చీర బోర్డర్‌తో కలిసిపోయేంత ఎర్రగా అయిపోయి తలవంచుకుంది. శివానీ సాలోచనగా చూసింది. 'మళ్ళీ కలుద్దాం' అంటూ విడిపోయాం.

ఇంటికి వచ్చాక అమ్మతో, నాన్నగారితో చెప్పాను. నిండా ఇరవయ్యేళ్ళు లేవు. నేనేం చెయ్యగలను? అంతా విని అమ్మ అడిగింది.

"ఎందుకు జరగదు పెద్దమ్మా!" నెమ్మదిగా అయినా స్థిరంగా అన్నాడు. "ఆ అమ్మాయికి ఇష్టం లేకపోతే చెప్పలేననుకో," గౌతమ్ అహల్యతో అసలు మాట్లాడనే లేదు కదా.

"ఇష్టం లేకపోవడానికి కారణం ఉండదులే. అది నేను కనుక్కుంటాను.. " చెప్పొద్దూ, నాకూ ఉత్సాహంగానే ఉంది.

అహల్య వదిన అయితే ఎంత బాగుంటుంది!

"అదికాదురా! వాళ్ళు పెళ్ళిచెయ్యగలిగే పరిస్థితిలోనే లేరు. మీ అమ్మ నీ మీద ఆశలు పెట్టుకుంది. ఒక కొడుకువి వైభవంగా జరగాలని కోరుకోవడంలో తప్పులేదు కదా!"

"డబ్బుదేవుంది పెద్దమ్మా! ఈ ఫారిన్ ఎస్సైన్‌మెంట్‌లో నేను బాగానే దాచాను. మనం ఖర్చుపెడదాం." గౌతమ్ పట్టుదలగా ఉన్నాడు.

"బాగేనే ఉంది. శాంత ఒప్పుకోవాలికదా!"

"మనం ఒప్పించాలి." అప్పటివరకు మౌనంగా ఉన్న నాన్నగారు అన్నారు.

అహల్యంటే మా అందరికీ ఎంతో ఇష్టం. తను, గౌతమ్, అన్నిరకాలుగా ఈడూజోడుగా ఉంటారు. ఇద్దరివీ నెమ్మదైన స్వభావాలు.

"సరే! మీరందరూ కూడబలుక్కుంటే నేనేం చెపుతాను. ఏదో మమ్మల్ని చూద్దామని వచ్చావు. చూసి వెళ్ళకుండా ఇదేంటిరా?" అమ్మ కొంత నిష్ఠూరంగా అంది. పాలెంలో అందరూ ఏమంటారో అని ఆవిడ భయం.

"మిమ్మల్నే చూద్దాం అనుకున్నా పెద్దమ్మా! కానీ ఆ శివుడు ఇంకోటి తలిచాడు." వాతావరణం తేలిక చేస్తూ గౌతమ్ అన్నాడు.

గట్టిగా నవ్వేశాను. "అవునమ్మా! శివుడి సమక్షంలోనే చూశాడు ఈ గౌతముడు అహల్యని."

"సరేలే! సంబరం. శాంతా వాళ్ళకి ఎలా చెప్పాలా అని, నేను సతమతమౌతుంటే." అమ్మకి గాబరాగానే ఉంది.

"ఇంకేం మరి! ఆ పరమేశ్వరుడే చూసుకుంటాడు. భోంచేద్దాం పదండి." నాన్నగారు లేచి, వంటింట్లోకి నడిచారు.

గౌతమ్ ఒక్క ఉదుట్న లేచి, నా పక్కకివచ్చాడు.

"ప్లీజ్ మీరా! మీ ఫ్రెండ్‌ని అడుగు. తను యస్ అంటే నేను చూసుకుంటాను."

"ఈ సమీర నీకు అభయం ఇస్తోంది." చెయ్యి అభయ ముద్రలో పెట్టి అన్నాను.

"థాంక్స్! నీకు మంచి గిఫ్ట్ ఇస్తాను." గౌతమ్ చాక్‌లెట్ దొరికిన చిన్నపిల్లాడిలా ఎగురుకుంటూ వంటింట్లోకి వెళ్ళాడు.

"అబ్బ! పెద్దమ్మా! కొబ్బరికాయ - మామిడికాయ పచ్చడి, అరటికాయ వేపుడు, చారు. మౌత్ వాటరింగ్. ఎన్నాళ్ళయిందో ఈ భోజనం తిని. కమాన్! లెటజ్ ఎటాక్."

"అహల్య మన వంటలు బాగా చేస్తుంది." అమ్మ నాకేసి కోపంగా చూసింది.

✡ ✡ ✡

ఆరోజు శనివారం. ప్రొద్దున్నే లేచి తలంటుకుని, నాకిష్టమైన లేత పసుపు పచ్చ చీర కట్టుకున్నాను. ఆరీ, ఆరని జుట్టుకి మెడక్రిందుగా రబ్బరు బాండ్ పెట్టాను. ముదురు పసుపు హకోబా బ్లౌజు బాగా మేచ్ అయింది.

"సుప్రభాతం" గౌతమ్ బైటినుంచి వస్తూ అన్నాడు.

"ప్రొద్దున్నే లేచి ఎక్కడికి వెళ్ళావు?"

"చన్నీళ్ళ స్నానం చేసి, శివరావుగార్ని రిక్వెస్టు చేసి వస్తున్నాను. సగం పనిచేశావు, మిగిలింది కూడా పూర్తిచెయ్యమని."

కళ్ళు పెద్దవి చేసి, గౌతమ్ కేసి చూస్తుండిపోయాను. తెల్లని పైజమా మీద, మెరూన్ కుర్తా. హైదరాబాద్ ఫాషన్ అనుకుంటా! పెద్ద విభూతి బొట్టు, మధ్యలో కుంకం. కళ్ళు నూతన ఉత్సాహంతో ఉత్తేజంతో మెరుస్తున్నాయి. నిన్నటికంటే, ఇవాళ కొత్త తేజస్సుతో వెలిగిపోతున్నాడు. 'ప్రేమ' అంటే ఇలా ఉంటుందా!

"ఏయ్! నిన్నే. మళ్ళీ, ఏంటాచూపు?" గౌతమ్ దగ్గరగా వచ్చి ఒక మొట్టికాయ వేశాడు.

"నువ్వు బావుంటావా, అహల్య బావుంటుందా అని ఆలోచిస్తున్నాను." గౌతమ్ చెయ్యికి అందకుండా పరుగెడుతూ అన్నాను.

"అహల్యని కనుక్కుంటావా? తనకిష్టమైతే, మిగిలినవి నేను చూసుకుంటాను."

గౌతమ్‌ని వెక్కిరించి, పూజ చేసుకుంటున్న అమ్మకి, "శివానీ, నేనూ, అహల్య వాళ్ళింటికి వెళ్ళొస్తాం" అని చెప్పి బైటకి నడిచాను.

వెనక్కి తిరిగి చూశాను. గౌతమ్ నాకేసి చూస్తూ చెయ్యి ఊపాడు. ఆకళ్ళలో కోటి ఆశలు.

✡ ✡ ✡

అంత ప్రొద్దున్నే శివానీ వాళ్ళింటికి ఎప్పుడూ వెళ్ళలేదు నేను. వాళ్ళ గేటు తీస్తుంటే అనిపించింది. నా ఆదుర్దాకానీ, తనకి బోల్డు పని కదా... ఇంకా ఎనిమిది కూడా అవలేదు. లోపలికి వెళదామా వద్దా అని తటపటాయించాను.

"రా! మీరా!" శివానీ వరండాలోకి వస్తూ పిలిచింది. "రోజూ ఈ వేళకి తయారైపోతాను. ఆఫీసు పనులు చూసుకోవాలి. మానేజర్‌గారు వస్తారు. ఇవ్వాళ రావద్దని చెప్పాలే! ఫోన్‌లోనే అన్నీ కనుక్కున్నాను."

ఇద్దరం చక్కని, చిక్కని కాఫీ త్రాగుతూ... గార్డెన్‌లో కూర్చున్నాం. శివానీ వాళ్ళింట్లో కాఫీ, పెరుగు చాలా బాగుంటాయి. పితికిన బర్రె పాలు తిన్నగా ఇంటికొచ్చేస్తాయట, వాళ్ళ డైరీ ఫామ్ నుంచి. ఎన్ని రకాల వ్యాపారాలున్నాయో నాకు గుర్తుకూడా ఉండదు. తనెలా చూసుకుంటుందో!

"చెప్పు! ఏమయింది?" శివానీ ప్రశ్నకి ఉలిక్కిపడి చూశాను. ఏమిటో! అలా ఆలోచిస్తూ పరధ్యానంలోకి వెళ్ళిపోతుంటాను.

ఇంట్లో జరిగినదంతా చెప్పాను.

"అయితే అహల్యని ముందు కనుక్కోవాలి కదా! సరే పద. "అంటూ లోపలికి వెళ్ళింది. పదిహేన్నిమిషాల తర్వాత వచ్చింది.

"సారీ! మీరా! డాడీకి మందులిచ్చి, మమ్మీకి టిఫిన్ తినిపించి వస్తున్నాను. ఏమీ తెలీదనుకుంటావా! నేను లేకపోతే మందులు మింగరు డాడీ. ఇద్దరూ బేబీస్ అనుకో! పద."

✡ ✡ ✡

అహల్య వాళ్ళింట్లో కూడా అందరూ స్నానాలైపోయి ఎవరి పనుల్లో వాళ్ళున్నారు. శివయ్యగారు, పంచలో కూర్చుని లెక్కలు చూసుకుంటున్నారు. మేం వెళ్ళేసరికి, అప్పుడా పుస్తకం మూసి లేవబోతున్నారు.

"రండమ్మా! బాగున్నారా? చాలారోజులైంది." నమస్కారం పెట్టి, లోపలికి వెళ్ళాము.

పంచలో చాపమీద, వత్తులు చేస్తున్న దుర్గమ్మగారు కూడా అన్నీ కట్టేసి, మాకు చోటిచ్చారు.

"మీరు కూర్చోండి బాబాయిగారూ! అంటే, మీరుకూడా రండి." మేం వచ్చిన సందడికి, అహల్య బైటికి వచ్చింది. వాణి ఆంటీ కూడా వచ్చారు.

అహల్య కూడా, మేం వస్తామని ఊహించినట్లుంది.

శివానీ, అంతా వివరించి చెప్పింది. గౌతమ్ గురించి, నేను వివరించాను.

"బావుందమ్మా! కానీ... ఇప్పుడు..." శివయ్యగారు, ఏం చెప్పలేక ఆపేశారు.

"యమ్.ఎస్సి చేసి, రిసెర్చి చెయ్యాలనుకుంటున్నాం కదా!" అహల్య.

అంటే గౌతమ్‌ని చేసుకోవడానికేం అభ్యంతరం లేదన్నమాటేకదా!

"నువ్వు ఎంత కావాలంటే, అంత చదువుకోవచ్చు. ఏమీ అడ్డం ఉండదు." నేను హామీ ఇచ్చాను.

వాణి ఆంటీ నోట్లోంచి మాటరానట్లు కూర్చుండిపోయారు.

శివయ్యగారు టైము చూసుకుంటుంటే, శివానీ అంది.

"మీరు, షాపుకి మధ్యాహ్నం వెళ్ళొచ్చు. నేను చెప్పాను. పని కుర్రాడు వచ్చి పుస్తకాలు తీసుకెళతాడు." శివయ్యగారు పని చేసే బట్టలషాపు, శివానీ వాళ్ళదే కానీ, "నాయుడుగారు కదల్లేని పరిస్థితుల్లో ఉన్నారు.... అంతా శివానీ చూసుకుంటుంది." అని ఎవరికీ తెలీదు.

శివయ్యగారు సంభ్రమంగా చూస్తూ, మళ్ళీ కూర్చున్నారు. ఒక్క దుర్గమ్మగారే, నిశ్చింతగా ధైర్యంగా ఉన్నారు.

"గౌతమ్ పేరెంట్సు ఒప్పుకుంటే, డబ్బు గురించి మీరేం ఆలోచించక్కర్లేదు. మీరు దాచుకున్న డబ్బు నా దగ్గర చాలానే ఉంది. యం.ఎస్సీ చదివించడానికని ఆంటీ చాలారోజులుగా నెలకి కొంత ఇస్తున్నారు. నాన్నమ్మగారు పెళ్ళికని, ఎప్పట్నుంచో నా దగ్గర దాస్తున్నారు. ఆవిడ చేస్తున్న వత్తుల్ని, ప్రతీవారం నేను గుళ్ళ దగ్గర అమ్మించేలా చేస్తున్నాను. ఇంక అంకుల్ జీతంలోంచి ప్రతీనెలా వెయ్యిరూపాయలు కట్ చేసి అది కూడా కలుపుతున్నాం. అది మీకు తెలీదనుకోండి. లేకపోతే ఇన్నాళ్ళనుంచీ చేస్తున్నారు... మీకు రెండువేలేనా జీతం?"

శివానీ ఆగింది. అందరం ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ వింటున్నాం.

"ఇవన్నీ కూడా ఎక్యూమ్‌లేట్ చేసి, నేను పెట్టుబడి క్రిందపెట్టాను. అంతా కలిపి, షుమారు నాలుగు లక్షలుంటుంది."

శివయ్యగారు, ఒక్కసారి లేచి నుంచున్నారు. ఏం అనాలో తెలీనట్లు.

"ఇదంతా నాన్నమ్మగారి ముందు చూపు. నేను ఎప్పుడో సరదాగా అన్నమాట పట్టుకుని, ఆవిడ ఒకరోజు నన్ను కూర్చోపెట్టారు. ఇద్దరం కలిసి ప్లాన్ చేశాము. సమయం వచ్చినప్పుడు చెప్పవచ్చులే అని ఎవరికీ తెలీనియ్యలేదు."

శివానీలో ఇంకొక కోణం కనిపిస్తోంది నాకు.

"అదే టైములో మీరా వాళ్ళ నాన్నగారితో కూడా మాట్లాడి, మీరాకోసం కూడా ప్లాన్ చేస్తున్నాము."

అహల్య, నేను అవాక్కై చూస్తున్నాము.

"ఇందులో నేను పెద్దగా చేసిందేమీలేదు. వారానికోసారి పదిహేను నిముషాలు కేటాయించడం తప్ప. మీ డబ్బు కొంత ఛానెల్‌లో పెట్టి మానేజ్ చెయ్యడమే." శివానీకి సహజంగా వచ్చిన వ్యాపార లక్షణం మాకు ఈ విధంగ ఉపయోగ పడుతోందన్నమాట.

"ఇలాగ అందరికీ చేస్తా! అంటే 'చెయ్యను' అనే చెపుతాను. ఎవరైనా కుటుంబంలోని వారికోసమే కదా పాటు పడేది. మా ముగ్గురి అనుబంధం... కుటుంబంలోని సభ్యుల కంటే ఎక్కువే." శివానీ కంఠం జీరబోయింది.

అహల్య, నేను కళ్ళల్లో నీరు కారుతుండగా... శివానీ దగ్గరగా వెళ్ళాం. ముగ్గురం, ఒకళ్ళనొకళ్ళు పట్టుకుని అలా ఉండిపోయాం.

దుర్గమ్మగారే ముందు తేరుకున్నారు. శివానీ చెప్పింది, ఆవిడకేం పెద్ద న్యూస్‌కాదు కదా!

"అయితే! ఇంక ముందేం చెయ్యాలో చూడండి."

"నాన్నమ్మగారూ! అంతా నేనూ, మీరా చూసుకుంటాం.." శివానీ అంది.

✡ ✡ ✡

శివానీ, నేనూ ఇంటిలోకి వెళ్ళేసరికి, గౌతమ్ జాజిపందిరి దగ్గర పచార్లు చేస్తూ కనిపించాడు. మమ్మల్ని చూసి,ఆదుర్దాగా వచ్చాడు.

"కంగ్రాచ్యులేషన్స్!" అంది శివానీ.

నా చేతులు రెండూ పట్టుకుని ఊపేస్తూ "థాంక్యూ వెరీ మచ్" అని శివానీతో అన్నాడు.

"మీ స్నేహితురాలు ఒప్పుకుందా!"

"ఒప్పుకుంది. కానీ వాళ్ళు భయపడుతున్నారు. మీలాంటి సంబంధం ఎప్పుడూ అనుకోలేదు. వాళ్ళ ఆర్థిక పరిస్థితి తెలుసుకదా! మీ పేరెంట్స్ ఏమంటారో అని..." శివానీ మాట పూర్తి చెయ్యకుండానే గౌతమ్ అందుకున్నాడు.

"మా పేరెంట్స్ సంగతి, నేను చూసుకుంటాను."

"అది సరే! మీతో కొంచెం మాట్లాడాలి". అంది శివానీ.

"పదండి. అలా కూర్చుని మాట్లాడదాం." గౌతమ్, వరండాలో కుర్చీలు వేశాడు.

"అహల్య చాలా సున్నితమైన మనస్తత్వం కలది. మితభాషి" శివానీ మొదలుపెట్టింది. నాకు తట్టనేలేదు. అహల్యని ఊరికే చూసి మనసు పారేసుకున్నాడు కానీ, తనెలాంటిదో తెలియదు కదా!

"మళ్ళీ జోవియల్‌గానే ఉంటుంది. తనకి యమ్.యస్సి చేసి రిసెర్చి చెయ్యాలనుంది."

"తనిష్టం వచ్చినంతవరకు చదువుకోవచ్చు." శివానీ మాటలకు అడ్డం వస్తూ అన్నాడు గౌతమ్.

నవ్వుతూ తల ఊపి చెప్పసాగింది. "వాళ్ళ పేరెంట్స్ చాలా అమాయకులు. ఏమీ తెలియదు. మీకు వాళ్ళ సపోర్ట్ ఏమైనా ఉంటుందేమో అనుకుంటే, లేదనే చెప్పాలి. తను ఓన్లీ డాటర్. అంటే పేరెంట్స్ బాధ్యత, ఫ్యూచర్‌లో తనదే అవుతుంది. ఈ మారేజ్ వల్ల, మీకు అహల్య వేపు నుంచి ఏ విధమైన భౌతిక, ఆర్థిక లాభాలు ఉండవు. మారేజ్ మాత్రం ఏలోటు లేకుండా జరుగుతుంది. అందుకని మీరు హెజిటేట్ చెయ్యక్కర్లేదు. అన్నీ బాగా ఆలోచించి మీరు ఒక నిర్ణయం తీసుకోండి." శివానీ చెబుతుండగానే, అమ్మ, నాన్నగారు బైటికి వచ్చి కుర్చీలు లాక్కుని కూర్చున్నారు.

"అదే నేనూ అంటున్నానమ్మా! శాంత ఏమంటుందోననే నా భయం" అమ్మ మాటలకి, నాన్నగారు తల ఊపారు.

"పెళ్ళి అంటే లాభనష్టాలు బేరీజు కాదు పెద్దమ్మా! ఇద్దరు మనుష్యులు... ఇద్దరు మనసుల కలయిక. జీవితాంతం ఇద్దరు కలిసి... సుఖదుఃఖాలు పంచుకుంటూ, ఒడిదుడుకులు తట్టుకుంటూ సహజీవనం చెయ్యడానికి.... ఇద్దర్నీ కలిపే పవిత్రబంధం. అహల్యతో నా జీవితం బాగుంటుందని నాకనిపిస్తోంది." గౌతమ్ అభిప్రాయం శివానీకీ, నాకూ చాలా నచ్చింది.

"ఇంక అమ్మా, నాన్నల సంగతంటావా నాకొదిలేయండి. నేను చూసుకుంటా కదా!"

"నువ్వు చాలా గ్రేట్‌రా అన్నయ్యా! అండ్ లక్కీ ఆల్సో. అహల్యలాంటి పిల్ల దొరకడం ఈజీకాదు. అందానికి మించిన అణుకువ, మంచితనం ఉన్నాయి తనలో." గౌతమ్‌కి షేక్ హేండిస్తూ అన్నాను.

"టూ వీక్స్ లీవ్ అని మా ఆఫీస్‌కి ఫోన్ చేసి చెపుతాను. ఇంకా కొత్త ప్రాజెక్ట్ తీసుకోలేదు. అందుకని నో ప్రోబ్లమ్. ఇప్పుడే బయలుదేరి పాలెం వెళతాను. మీ ఫోన్ నంబర్..." శివానీ ఫోన్ నంబర్ సెల్‌లోకి ఎక్కించి గౌతమ్ లేచాడు.

✡ ✡ ✡

గౌతమ్ పాలెం వెళ్ళాక జరగాల్సిన వన్నీ చకచకా జరిగిపోయాయి. ఏం చెప్పి వప్పించాడో కానీ, మర్నాడే శాంత పిన్నీ బాబాయ్, సావిత్రీ వచ్చారు. గుంటూర్లో ఉంటున్న రాధ కూడా వచ్చింది. రాధకి క్రితం ఏడు పెళ్ళయింది. చదువు ఆపేసి, గుంటూర్లో బాంకులో ఉద్యోగం చేస్తున్న వాళ్ళాయన దగ్గరకు వెళ్ళిపోయింది. అక్కడే చదువు పూర్తిచేస్తుందట.

వాళ్ళని చూసి అమ్మకి, నాన్నగారికి కొంచెం ఇబ్బందిగా అనిపించింది. ఒక్కగానొక్క కొడుకుని, ఏమీ లేని వాళ్ళ ఇంటికి అల్లుడిగా చేస్తున్నామంటారేమోనని భయం.

హరి బాబాయ్ నాన్నగారిని చూసి "ఏం బ్రదర్? మీ ఊరు రప్పించావా మమ్మల్ని" అన్నారు. నాన్నగారు మొహమాటంగా నవ్వేశారు.

"ఫరవాలేదులే! అంతా సవ్యంగా జరుగుతుంది" అని నాన్నగారి భుజం తట్టారు. హరిబాబాయి ప్రసన్నవదనం చూడగానే మా కందరికీ ధైర్యం వచ్చింది.

వంటింట్లో పీట వేసి పిన్నిని కూర్చోపెట్టి, కాఫీ కలుపుతూ అంది అమ్మ. "శాంతా! వాడే గుళ్ళో పిల్లని చూశాడు. చూసినట్లు కూడా మాకు తెలియదు"

"గౌతమ్ అంతా చెప్పాడక్కా! మీకేం తెలియదని కూడా చెప్పాడు. డబ్బుదేముంది? పిల్ల మాతో కలిసి పోతే చాలు." అంది పిన్ని.

"పిల్ల చాలా మంచిది, ఎంతో అణుకువ గలది. అసలు వేలెత్తి చూపడానికి లేదు." కాఫీలు గ్లాసుల్లో పోస్తూ, పిన్ని కేసి చూసి అంది.

"ఇవాళ మంచి రోజట. కబురు చెయ్యండి. చూసేద్దాం. వాడు ఈ పదిహేను రోజుల్లోనే 'పెళ్ళి' అంటున్నాడు. వాళ్ళింటికే వెళదాం." కాఫీ గ్లాసులు వరండాలోకి తెస్తూ అంది పిన్ని.

"అయితే నే వెళ్ళి చెప్పొస్తా" అని చెప్పులు వేసుకుని బయలుదేరాను.

✡ ✡ ✡

శివానీ వాళ్ళింటికి వెళ్ళి తనని తీసుకుని అహల్య వాళ్ళింటికి వెళ్ళాను. అందరం ఎదురు చూస్తూనే ఉన్నాం కనుక, ఏం హడావుడి పడలేదు. "సాయంత్రం, నాలుగు దాటాక వస్తాం" అని చెప్పాను. శివానీ అక్కడే ఉండి, అన్నీ చూస్తానంది.

అంత ఖంగారూ నాకే కానీ, అహల్య తొణక కుండా ఉంది. ఫలహారం ఇంట్లోనే చేస్తానన్నారు ఆంటీ, శివానీ తెప్పిస్తానన్నా వినకుండా.

పరుగెడుతున్నట్లుగా ఇంటికి వచ్చేసి, అమ్మా వాళ్ళకి చెప్పాను. అప్పట్నుంచీ, అహల్య వాళ్ళింటికి వెళ్ళేవరకూ... రాధ, సావిత్రి, నేను, గౌతమ్‌ని ఏడిపిస్తూనే ఉన్నాము. మా స్కూలు ఫోటోలన్నీ చూపించాను. ప్రతీ సంవత్సరం గ్రూపు ఫోటోలో... అహల్యకి పదేళ్ళప్పట్నుంచీ.... ఎలా ఉందో చూపించాను. అంతమందిలో, అహల్యని కనుక్కోవడం గౌతమ్ పని. అలా సాయంత్రం వరకూ గడిచిపోయింది.

అందరం కలిసి, నాలుగుంపావుకి అహల్య వాళ్ళ ఇంటికి వెళ్ళాం. ఆరింటికి దుర్ముహూర్తం వచ్చేస్తుందిట మరి. గేటు దగ్గర్నుంచి చామంతి పూలు స్వాగతం పలికాయి. పంచమీద పెద్ద ఆనపకాయ ఆహ్వానం పలికింది. పంచలో ముగ్గులు, చాపలు వేశారు. చాపల మీద కూడా ముగ్గులు వేసింది అహల్య. లోపలికి వెళుతూనే, ఆహ్లాదకరమైన సువాసన. పెద్దవాళ్ళకి నాలుగు కుర్చీలు బైట వేశారు. గౌతమ్, బాబాయ్, నాన్నగారు అక్కడ కూర్చున్నారు.

అమ్మ, పిన్ని, పంచలో చాపమీద కూర్చున్నారు. రాధ, నేను సావిత్రి లోపలికి వెళ్ళం. "వాల్మీకి ఆశ్రమం లా ఉంది, మీ ఇల్లు" అంది రాధ, అహల్యని చూడగానే. అహల్య మనోహరంగా నవ్వింది. అందరం పంచలోకి వచ్చాం. అహల్య అదే గంధం రంగు చీర

కట్టుకుంది. పిన్ని, అహల్యతోనూ, ఆంటీతోనూ మాట్లాడింది. దుర్గమ్మగారు వంటింట్లోంచే అంతా అజమాయిషీ చేశారు. అహల్య వాళ్ళ నాన్న, శివయ్యగారు.. బాబాయ్‌తో సరదాగా కబుర్లు చెప్పారు.

మొత్తానికి అంతా సవ్యంగా జరిగింది. పిన్ని మైసూర్‌పాక్‌నీ, బూందీనీ మెచ్చుకుంది. శివానీ, గౌతమ్‌ని ప్రత్యేకంగా ఇంటర్వ్యూ చేసింది.

✡ ✡ ✡

అనుకోకుండా కలలోలా అహల్య పెళ్ళి జరిగిపోయింది.

"కోటి రూపాయలు కట్నం తీసుకున్నా, ఇలాంటి కోడలు దొరుకుతుందా!" శాంత పిన్ని, కోడల్ని చూసి ఒకటే మురిసిపోయింది.

పిన్నీ, బాబాయ్ ఏం అడక్కపోయినా, శివానీ దగ్గరుండి అన్ని లాంఛనాలూ జరిపించింది. అత్తగారివీ, ఆడపడుచులవీ లాంఛనాలు, గౌతమ్‌కీ, ఇంట్లోవాళ్ళకీ బట్టలూ... దేనికీ లోటు చెయ్యలేదు. శివానీ వాళ్ళదే, మా ఊళ్ళో పెద్ద కళ్యాణమండపం. అందులో.... ఎంతో వైభవంగా జరిగింది, అహల్య - గౌతమ్‌ల కళ్యాణం.

మధ్యలో దుర్గమ్మగారి సలహాలతో... సంప్రదాయబద్ధంగా, అందరికీ ఆమోదయోగ్యంగా..... కన్నుల పడగలా జరిగింది

శాంత పిన్ని వాళ్ళ అత్తగారి వడ్డాణం, చంద్రహారాలు కోడలికి పెట్టింది. గౌతమ్ స్వయంగా పెళ్ళి చీరలు సెలక్ట్ చేశాడు.

పెళ్ళి అలంకారంలో అహల్య... మహాలక్ష్మిలా మెరిసిపోయింది. ఇంక గౌతమ్.... "పుంసా మోహన రూపాయ" లగా ఉన్నాడు. శివానీ వాళ్ళ షాపులోంచి... మేం ముగ్గురం కలిసి గౌతమ్ బట్టలు ఎంచి, దగ్గరుండి కుట్టించాం.

శివానీ వాళ్ళ బావ 'రుద్ర'... పనులన్నీ మీద వేసుకుని తిరిగాడు. అతను ఎక్కువగా శివానీ వాళ్ళింట్లో ఉంటుంటాడు. అందుకని మాకు బాగా చనువు. శివానీ మధ్యలో వాళ్ళ డాడీనీ, మమ్మీని చూసుకుంటూ, పెళ్ళివారిని మర్యాదలతో ముచెత్తింది.

అంతా అయాక దుర్గమ్మగారు అన్నారు. "వచ్చే జన్మలో ఏం కావాలి? అని దేముడు నన్ను అడిగాడనుకోండి, ఏం అడుగుతానో తెలుసా?" అందరం కుతూహలంగా చూశాం.

"శివానీలాంటి స్నేహితురాల్ని ఇమ్మని."

(తరువాయి భాగం వచ్చే సంచికలో)

ఈ నవల క్రిందటి భాగాలు ఇంకా చదవలేదా..? వెంటనే కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి..

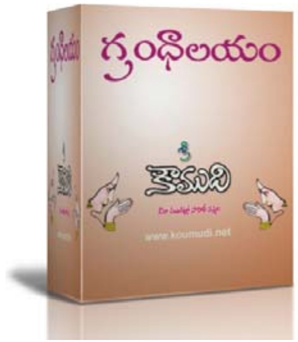

Click here to go to KOUMUDI Library